

ЗОРЯ, НАВІКИ ЯСНА

В ЛІТКУ 1895 року в Софії, напередодні від'їзду з Болгарії, Леся Українка написала вірша, присвяченого дочці видатного політичного діяча і вченого Михайла Драгоманова, своїй двоюрідній сестрі Раді. До неї поетеса зверталася так:

Для мене, сестро, щастя не бажай
(Ми з ним чогось не можемо ужитись!)
Ти побажай мені одваги й сили більше...

В цих трьох рядках Леся Українка з граничною стислістю і точністю висловила про своє життя і про суть своєї творчості. Відвагу й силу в боротьбі і праці вона завжди вважала вищим, головним, тим, перед чим треба поступатися особистим щастям.

І весь її недовгий життєвий шлях був не осяяний щасливою долею, а затьмарений хворобою, що мучила Лесю з дитячих літ. Хвороба надовго зачиняла її в чотирьох стінах, приковувала до ліжка, змушувала жити на курортах, далеко від рідних і друзів, від свого краю і ще молодого звела в могилу.

І в таких умовах, долаючи фізичний біль, високу температуру, перевтому, Леся Українка досягла золотих творчих вершин, на які до неї ще ніхто не підіймався.

Іноді в поетки виривалося признание про те, що і життя, і творчість даються їй у «змаганні кривавому». Але в цих важких поєдинках переможницею була вона, та, про котру Іван Франко сказав: «Від часу Шевченкового «Поховайте та вставайте, кайдани порвіте» Українка ще не чула такого сильного, гарячого та поетичного слова, як з уст сеї слабосилої, хворої дівчини».

А ця дівчина з повним правом говорила:

Доле спілая, вже згинула влада твоя,
Повід життя я одбираю від тебе.
Буду шукати сама, де дорога моя!

І вона знайшла свою дорогу, яка привела її до близького зв'язку з членами Київського «Союзу боротьби за визволення робітничого класу», до вивчення марксистської літератури і читання та переходу вивчення лєнінської газети «Искра», до участі в петербурзькому журналі «Жизнь», де публікувалися праці В. І. Леніна.

Збагачуючи свій світогляд ідеями марксизму, щиро, глибоко проймаючись інтересами пролетаріату, Леся Українка віддавала свій геніальний хист на служіння визвольній боротьбі трудящих. Вона бачила зародження революційного робітничого руху і радувалася йому:

Досвітні огні вже горять,
То світять їх люди робочі.

Прагнула сама засвітитися серед цих вогнів:
Вхопити з хмари ясну блискавицю,
Зірвати з зірки золотий вінець
І запалати світлом опівночі...

Озброєність революційними ідеями обумовила могутній і прекрасний творчий розквіт Лесі Українки. Саме в останні роки життя, в час, коли жорстоко і невмолимо прогресувала її хвороба, Леся пише свої найкращі твори: поему «Ізоolda Білорука», драматичні поеми: «Руфін і Прісцилла», «Камінний господар», «Лісова пісня», «Адвокат Мартіян», «Оргія».

Як я умру, на світі запалас
Покинутий вогонь моїх пісень.

Так сьогодні і є. Вона була провидцем: «Прийдешність бачу я віки потомні». Її заповітом звучать оці рядки з віршу «Зоря поезії».

Я не журюся — нехай там життя моє гасне.
Зоре моя! в тебе світло повік буде ясне.

Інші будуть співці по мені,
Інші будуть лунати пісні,
Вільні, гучні, одважні та горді
Поєднаються в ясній акорді.

Там на їх обізветься луною
Пісня та, що не згине зо мною.

Другом робітників назвала Лесю Українку в 1913 році більшовицька газета «Робочая правда». І в цій дружбі «на повен свій зріст розвинувся геніальний творчий дар Лариси Косач, нашої Лесі Українки, — не тільки найбільшій жінки-письменниці в світі, — говорив Максим Рильський, — але й одного з найоригінальніших світових поетів».

Балада про буревісницю

Вона сидить на скелі, що над морем
стоїть віки, і хвиля негасимовна
в безсилій люті б'ється об граніт.
Вона замріялась. А поруч з нею
два кипариси, мов недремні

стражі,
мечами гострими сягають хмар.
Мов буревісниця, що прагне бурі,
гукає жінка в темний морок ночі:
«Товариші! В кого жупан червоний,
чи хустка, чи с'яка-така платина,
здіймай у небо як свободи

прапор...»
В очах у Лесі крешуть блискавиці,
гримить заклично слово поетеси,
коли вона свою «Осінню казку»
на скелі тій піднесено читає.
На човні мрій веслує в далеч

жінка.
Вона пливе крізь шторми й буревії
до берегів розкутого суспільства,
де вже немає ні корон, ні тронів,
ні горя, ні безправ'я, ні розбою.
Зустрівши дівчину веселу,

сановиту,
вона питає: «Ти живеш в країні
сонця?»

Всміхнулася юнка: «Так,
я розквітаю
в саду свободи, щастя і достатку.
А ти, посестро, хочеш подивитись,
як світлі мрії крила розправляють?
Ходи за мною!» Співрозмовниця

ідуть,
вітаючи усміхнених людей,
що працею звеличують планету,
живуть єдиною і дружною сім'єю.
Вони гостей стрічають квітами
й піснями,

в які влітаються і Лесині слова.
А як дійшли обоє до Дніпра,
що ген морями синіми розлився,
сказала дівчина: «Поглянь
на отчий край.

Тепер його ти, мабуть,
не впізнаєш».
Спинившись на знайомій деревній

кручі,
притисла жінка руки до грудей.
«Яка краса! Який Дніпро
могучий! —
гукнула Буревісниця захватно. —

Я на квітучій залишаюся землі,
щоб славити нащадків Прометейя».
Кость ПРОХОРЕНКО

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№9 (191)

Четвер, 25 лютого 1971 року

Ціна 2 коп.

С. МХАРГЕДЗЕЛІ,
грузинський поет.

Леся Українка в Сурамі

Вітер, що в Сурамі з гир
прилинув,
Сколихнув барвистий первоцвіт...
А тобі здалось — то Україна
Шле у Картлі свій палкий привіт.
І вищує біль, зника недуга,
Відступа тремтливе забуття,
Бо ж завжди душевний голос
друга
Кличе до творіння і життя.
Вмить в очах майнули громовиці,
А тендітна, лагідна рука

За перо взялась. Мов кремінь
з криці,
Іскри слів із серця висіка.
І уже шикуються рядками
Ті слова — пророчи, осяйні...
І світліє небо над Сурамі:
Це досвітні мерехтять вогні.
І настріч думкам отим вогнистим
Новий день сплива в усій красі:
По-картлійськи щедрій,
променистий,
Вимитий у вранішній росі,

Роки йдуть.
Та серцем чую знову —
Голос твій не згинув у імлі —
Задуже українське слово
На мой осонченій землі.
Крізь століття мужній голос
лине,
Славить дружби полум'я нове...
Як Гурамівлі на Вкраїні,
Українка в Грузії живе.
Авторизований переклад
Кіма КОЛОСОВА,

ЗУСТРІЧ З ЛЕСЕЮ УКРАЇНКОЮ

ПОРИГ ЦІЄЇ господині переступаєш не без трепетного хвилювання в серці. Тільки відчиняєш двері, а сама господиня вже чекає на тебе з трішечки суворим усмішкою на застиглому блідому обличчі, з пером у руці, ставна, високочоло. Мимоволі зупиняєшся перед її постаттю і з уст твоїх зринають рядки поезії Максима Рильського, присвяченої великій поетесі.

Ти знову нині у своїй господі
З пером полуменим у руці,
Чолом тобі, улюблена

в народі,

Як люблені борці лиш і співці.

У цьому будинку № 97 по вул. Саксаганського у Києві у 1899—1910 роках жила й працювала видатна українська поетеса-революціонерка Леся Українка. Нині тут створено державний літературно-меморіальний музей. Складається він з 9 окремих залів. В кожному з них зібрані матеріали, починаючи з дитячих років, про життя і літературну діяльність Лесі Українки (Л. П. Косач).

В першому залі фотографія будинку Лесі в Новоград-Волинському, де вона народилася. Макет білого Лесиноного будиночка в селі Колодяжному, в якому вона виросла. Фотопортрети батьків: матері—Ольги Петрівни Косач, батька—Петра Антоновича, сестер та братів—Михайла, Ольги, Оксани, Миколи, Ізидори.

Леся була здібною, працюютою дівчинкою. Вже в п'яти-шестирічному віці вона вільно могла читати й писати. Саме в ці роки Леся пише перший вірш «Надія», а коли їй минуло 13 років, у Львівському журналі «Зоря» вона видрукувала свій перший вірш «Конвалія».

Леся Українка знала понад 10 різних мов, вільно володіла ними. В правому кутку зали невеличка книжкова шафа. В ній твори О. Федьковича, І. Франка, О. Герцена, М. Чернишевського, М. Голя та інших, які старанно вивчала поетеса. Поруч портрет матері, відомої в свій час письменниці О. Пчілки. Портрет написаний художником Красицьким в 30-тих роках ХХ століття.

У сусідньому залі фотокопії перших рукописів, першодруки її творів.

Леся була надто закохана в природу. В селі Колодяжному на Волині, де вона провела свої дитячі роки, слухала всілякі легенди, казки матері про русалок, лісових мавок. Часто, щоб впевнитися, чи існують такі, в місячні ночі тайком, коли всі спали, бігала Леся до дрімучого лісу, що за Нечімім озером, щоб там зустріти лісову мавку, чи перелесників, про яких так багато наслухалася. Згодом, в цьому ж залі невеличке низьке фортепіано. Леся дуже любила музику, гарно малювала. На роковини Шевченка біля фортепіано збиралася вся сім'я Косачів. Вони грали, співали, читали вірші Тараса Григоровича. Великий Кобзар був улюбленим поетом Лесі Українки. Його портрет, обрамлений

ша збірка поезій «На крилах пісень». Вихід цієї збірки гаряче вітав поклонник Лесиного самобутнього літературного таланту Іван Франко. Один з кращих прогресивних віршів цієї збірки—«Досвітні огні».

«...Вставай, хто живий, в кого думка повстала Година для праці настала!» Закликала поетеса пригноблений царизмом російський народ до революційної боротьби.

Фотокопії листів свідчать про численну переписку Лесі Українки з відомими діячами тогочасної української культури і літератури: І. Франком, М. Старицьким, О. Маковеем, М. Павличком, М. І. Кобилянською, М. В. Кривенюком, О. Кобилянською та багатьма іншими.

Нещодавно Київський літературно-меморіальний музей Лесі Українки поповнився ще одним цікавим експонатом—кінджалом, якого подарував поетесі в свій час її добрий і щирий приятель грузин Нестор Гамбарашвілі. Він навчався в Києві, разом з іншими студентами часто відвідував Лесину гостину, де проводилися літературні вечори.

На початку літа 1896 року, від'їжджаючи з Києва додому в Горі на канікули,—пише в своїх спогадах Н. Гамбарашвілі,—я запитав Лесю Українку, що їй привезти з Грузії. Вона відповіла: «Гострий кінджал, як емблему боротьби з ненависним ворогом». І Леся була дуже рада, коли Н. Гамбарашвілі виконав її замовлення. Гострий кавказький кінджал завжди висів над ліжком української поетеси. Він справді став емблемою боротьби з ненависним ворогом і вилився згодом в поезію «Слово, чому ти не твердая криця?». В ньому зокрема вона писала:

Слово, моя ти єдина зброе,
Ми не повинні загинути обоє!
Може, в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів...

Про безмежну любов поетеси до української народної пісні і думи засвідчує кобза і фонограф. Леся Українка разом із своїм чоловіком К. Квіткою записували українські народні пісні та думи на Полтавщині з уст відомих кобзарів Гната Гончаренка та Михайла

Кравченка. Нещодавно у Львові знайдений валік фонографа із записом голосу Лесі Українки. Вийде до 100-річчя з дня народження поетеси пластинка з записом її голосу, що звучатиме всього 30 секунд.

Померла Леся Українка в Сурамі (Грузія). В тому будинку нині також літературно-меморіальний музей.

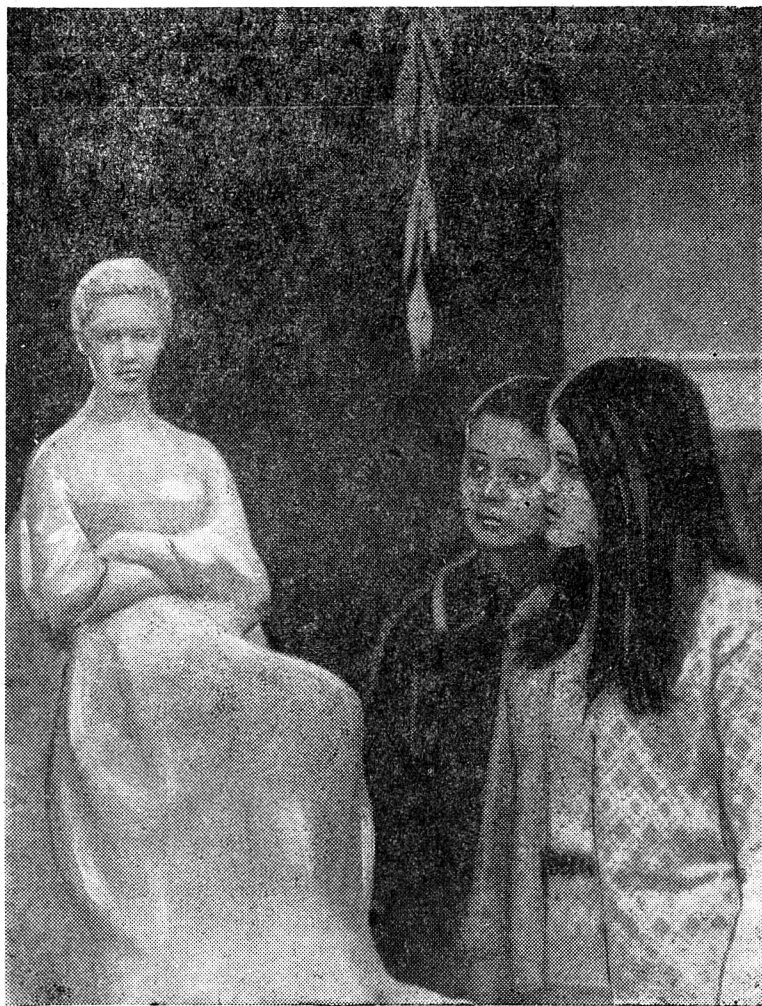
У залі увіковічення пам'яті Л. Українки копії постанов партії та уряду про відзначення 75-річчя з дня її народження та про створення в Києві державного літературно-меморіального музею. Відгуки про неї сучасних українських письменників, поетів та композиторів, виставка їх творів, присвячених знаменитій українській поетесі.

«...Ніжна й сувора, мужня й чутлива, наснажена мудрістю віків, озброєна випробуваною майстерністю великих митців—і разом з тим у постійних шуканнях мудрості своєї, своєї майстерності, непримиренний ворог усякого насильства й гніту, поборник і впевнений провозвісник волі й правди,—Леся Українка,—писав М. Т. Рильський,—має повне право посісти те місце, яке їй належить,—місце поруч Тараса Шевченка і Івана Франка, місце між світовими поетами».

І треба сказати, що таке місце Л. Українка по праву займає. Її твори видавалися на Україні понад 146 разів загальним тиражем 5,5 мільйона примірників. В братніх республіках Радянського Союзу—42 рази тиражем 1,2 мільйона примірників. Їм'ям поетеси названо Київський державний орден Трудового Червоного Прапора академічний російський драматичний театр, український драматичний театр в Дніпродзержинську, 5 будинків культури і клубів, 4 кінотеатри, 6 бібліотек, 3 фабрики художніх виробів, 20 колгоспів, 110 вулиць на Україні і 10 в Грузії, створено 5 музеїв: в Києві, Новоград-Волинському, с. Колодяжному на Волині, Гадячі на Полтавщині та Сурамі в Грузинській РСР. Про неї її ж словами сьогодні можна сказати:

Ні, я жива!
Я буду вічно жити!
Я маю в серці те,
Що не вмирає...

Леонід РУСЕЦЬКИЙ.

У залі «ЛІСОВА ПІСНЯ». Скульптура Лесі Українки у мarmorі. Скульптор Г. Кальченко.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

дом та зачарованість природою вилилась в безсмертну драму-феєрію «Лісова пісня».

У 1893 році вийшла в світ її перша збірка поезій «На крилах пісень».

СЕМІНАР РОБКОРІВ

У Харківському Будинку культури УТОГ відбувся семінар кореспондентів і фотокореспондентів газети «Наше життя». На семінар були запрошені редактори стінних газет, завідувачі районними та міждержавними відділами УТОГ, старші інструктори компактних груп державних підприємств Харкова.

Для учасників семінару була прочитана доповідь: завдання кореспондентських пунктів, робкорів, редакторів стінних газет по організації мас за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. В обговоренні доповіді та обміні досвідом роботи взяли участь дванадцять учасників семінару.

Теплими і дружніми оплесками вітали учасники семінару виступи робкорів М. Сухова з Новомиргорода. Він поділився досвідом роботи робкора (пише до газети з 1928 року). Своє відношення до праці робкора він висловив у вірші, якого прочитав на семінарі:

Хоч не занесені ні в які штати,
Ні рангів нам нема, ні нагород,
Міцніє бойовий загін солдатів,
І слово партії несе в народ.

Досвідом роботи поділились також І. Зінченко (Дніпропетровська обл.), Л. Овчаренко (Кіровоградська обл.), З. Селезньов (Донецька обл.), О. Трохимець (Херсонська обл.), В. Скурчинський (Київ), Б. Керцман (Харків).

Всі виступаючі наголошували на необхідності виступів на сторінках газети директорів, головних інженерів УВП з метою передачі досвіду роботи на підприємстві.

Багато часу у виступах приділялося покращанню роботи з молоддю, питанням організації спортивної роботи і виступів гуртків художньої самодіяльності.

Дуже вірно і слушно вказувалося на необхідність більше висвітлювати життя і працю сільських трудівників.

Справедливо вказували тт. Гольдман (Дніпропетровськ), Бондар (старший інструктор компактної групи ХТЗ) на те, що часто галетта на місця надходить з великим запізненням.

У другій половині першого дня семінару відбулася розмова про літературні жанри в газеті. На конкретних прикладах і листах авторів, на шпальтах з коректурою газети прослідковано шлях листа робкора з часу його одержання в редакції аж до появи в газеті.

Другого дня учасники семінару зробили екскурсійну поїздку по місту, оглянули визначні історичні і революційні місця Харкова, відвідали могили героя громадянської війни М. О. Руднева, оглянули пам'ятник Т. Г. Шевченку.

Екскурсивод детально ознайомив учасників семінару з минулим міста, з новобудовами, промисловими підприємствами, науковими інститутами та культурними закладами Харкова.

Маршрут екскурсії закінчився на одній з найбільших площ світу—площі імені Дзержинського, в центрі якої—пам'ятник Володимирі Іллічу Леніну.

Велика українська поетеса Леся Українка була постійним порадником і другом Ольги Кобилянської, відомої письменниці з Буковини. Це під її впливом буковинська письменниця створила відому повість «Земля». Цей твір інсценізований, здобув широку популярність у глядачів.

На фото: сцена з вистави «Земля» в постановці Чернівецького Народного самодіяльного театру глухих.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

2 НАШЕ ЖИТТЯ

25 лютого 1971 р.

Цікаву книжкову виставку організували до 100-річчя з дня народження Лесі Українки працівники бібліотеки Житомирського Будинку культури. Присвятили вони відомій українській поетесі і спеціальний літературний листок.

На фото: з художніми творами книжкової виставки знайомиться швея учбово-виробничого підприємства І. ШПІГЕЛЬМАН.

Фото Я. ПІШЛА.

КОНЦЕРТ ДРУЗІВ

На запрошення облвідділу до Тернополя завітав колектив художньої самодіяльності Бродівського Будинку культури. Друзі з Львівщини виступили перед присутніми з великою концертною програмою. На закінчення концерту вони піднесли хліб і сіль працівникам Тернопільського облвідділу за широкосердний прийом. У відповідь гостям також були піднесені цінні сувеніри, подарунки та квіти.

Друзі домовилися зустрічатися частіше, ділитися досвідом культурно-масової та спортивної роботи.

А. БОЖИК.

Тернопіль.

АРТЕМІВСЬКОМУ ПІДПРИЄМСТВУ—25 РОКІВ

Коли в жовтні 1944 року в Артемівську знову почав діяльність міськвідділ УТОГ, головною справою тих днів було створення підприємства, де б могли працювати глухі. Почали діяти декілька майстерень різного профілю. Найбільш успішно розвивалась швейна, на базі якої згодом і було створено учбово-виробниче підприємство.

Про успіхи молодого підприємства за п'ять перших років діяльності говорить наказ міністра соціального забезпечення Української РСР від 28 вересня 1957 року. Там йде мова про нагородження Артемівського УВП червоним прапором за успіхи в соціалістичному змаганні.

Разом з підприємством зростала майстерність робітниць. Наприклад, швеї В. Галичина, Г. Дем'яненко, Г. Кириченко та інші були нагороджені значками «Відмінник соціалістичного змагання УРСР», а прізвища Н. Власової, М. Кожевникової та О. Сибірської неодноразово зносились на міську Дошку пошани.

1961 рік... Наступив довгожданий день, коли з напівпідвальних приміщень підприємство перейшло до нових, просторих будівель. Став до ладу затишний триповерховий гуртожиток на 125 місць.

У квітні 1968 року був здійснений перехід на нове економічне планування і стимулювання. В умовах нової реформи виросла вимогливість до колективу в цілому і до кожного трудівника зокрема. Тому комуністичне виховання членів Товариства стало головним в роботі партійної, профспілкової та утовівської організацій підприємства. Ця робота принесла позитивні наслідки. Трудівники УВП стали віддавати всі знання і силу виконанню поставлених завдань. Особливо самовіддано попрацювали артемівці у ювілейному ленінському році.

ПРО ТИХ, ХТО ПОРУЧ З НАМИ

ВІН СКРІЗЬ ВСТИГАЄ...

Якось удень мені довелося побувати на Запорізькому моторо-ремонтному заводі. Перекладачка, до якої я звернувся із запитанням: — Хто в ці дні відзначається сумлінною працею на заводі? — здивувалась:

— А ви хіба не знаєте?
— Ні.
— Ну, хто ж не знає нашого Івана Кару?

Я старанно записував сказане перекладачкою і думав уже лише про нього.

Того ж дня увечері завітав я до вечірньої школи робітничої молоді. Там була у мене невеличка справа до товариша. Але, на жаль, його я не застав. І, щоб не гаяти часу, вирішив поцікавитись, як справи з навчанням, хто закінчує школу в цьому році? (Така вже звичка робкорівська — усе до блокнути, пригодиться).

Одразу ж назвали декілька прізвищ. Ледве встигав записувати.

— А от ще одне запишіть, — почув голос класного керівника.

— Іван Кара! Чудесна людина, закінчує школу в цьому році.

Я усміхнувся про себе. Записав. Мало чого не буває. Одне прізвище в один і той же день згадалось двічі.

Другого дня була субота. Ввечері, у міському будинку культури між іншими справами поцікавився, як пройшли змагання з шашок на першість міськвідділу УТОГ. Знав, що в змаганнях брали участь 12 шашкістів-розрядни-

14 вересня 1970 року вони рапортували про дострокове завершення п'ятирічки.

Ріст підприємства продовжується. Зараз швидкими темпами споруджується додатковий корпус. Тут планується медпункт і кімната гігієни жінки, підготов-

чий та закрійний цехи, склад готової продукції тощо. Тепер на УВП працює 315 робітників, тоді як 25 років тому було лише 12. Майже всі працюючі нині швеї одержали кваліфікацію на цьому ж підприємстві.

Як завжди, в авангарді соціалістичного змагання — ударники комуністичної праці. 110 швей ще з минулого року працюють в рахунок дев'ятої п'ятирічки.

У червоному кутку підприємства є ленінська кімната. Поруч із зразками продукції, яку виготовляє УВП, можна побачити грамоти і кубки, якими Центральне правління та Донецький облвідділ УТОГ нагороджували колектив підприємства за досягнення високих трудових здобутків протягом 25 років.

В переддень партійних з'їздів на Артемівському УВП з новою силою розгорнулось соціалістичне змагання за виконання передз'їздовських трудових зобов'язань.

ВЕЧІР ПЕРЕМОЖЦІВ

Під таким девізом пройшов недавно вечір трудівників Артемівського УВП. Відкриваючи його, секретар партійної організації підприємства Г. Жеребцов сказав:

— Ми зібрались тут, щоб відсвяткувати нашу трудову перемогу, виконання підприємством п'ятирічного плану і разом з вами порадуватись досягнутим успіхам. Хай нинішній 1971 рік стане

роком нових трудових перемог!

Потім слово було надано директору УВП Г. О. Бондаренко: — Минулий рік назавжди запам'ятався, як ленінський, з могутнім всенародним рухом за дострокове виконання планів п'ятирічки, — сказала вона. — Успішно завершило своє виробниче завдання й наше УВП. Багато швей підприємства, в тому числі О. Сибірської, Є. Єщенко, М. Артеменко, Н. Спицина, Є. Захарова завершили свою п'ятирічку достроково, за три роки і чотири місяці. А робітниця А. А. Бондаренко ще раніше — за три роки.

Керівник підприємства ознайомила трудівників з виробничими завданнями УВП поквартально на весь 1971 рік.

Потім відбулося вшанування переможців соціалістичного змагання. Знакки і посвідчення ударника комуністичної праці було вручено 42 робітникам, інженерно-технічним працівникам та службовцям УВП. У їх числі швеї Людмила Светасей, Марія Нечаєва, Тамарі Маякіні, Микола Ярошенко та іншим. Тепер загані ударників комуністичної праці нараховує в своїх лавах 238 чоловік.

Почесні дипломи вручено бригадам комуністичної праці № 1 та № 4, що їх очолюють майстри Г. Шиян і Н. Ігнатова.

Цього ж вечора було вручено також дипломи майстра «Золоті руки». Їх одержали чотири швеї.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

З повагою відзиваються на Артемівському учбово-виробничому підприємстві про кадрову роботу, ударницю комуністичної праці, майстра «Золоті руки» Олену Юхимівну СИБІРЬОВУ (фото зліва). Понад 20 років трудиться вона на цьому УВП. Достроково, за три роки і три місяці виконала виробничі завдання восьмої п'ятирічки.

За три роки і сім місяців виконала завдання минулої п'ятирічки швея, ударниця комуністичної праці Анастасія СВИТАЙЛО (фото вгорі).

Фото В. ЯКУБЕНКА.

ПІДТРИМАЛИ ПОЧИН

Чимало великих трудових звершень на рахунок колективу компактної групи глухих Житомирського меблевого комбінату. Іду чи назустріч XXIV з'їзду КПРС і КП України, підтримуючи почин трудівників Москви, глух трудівники взяли підвищені соціалістичні зобов'язання.

Бригада комуністичної праці столярів-складальників — А. Попрцький, С. Назаренко, В. Сидоров, І. Ковальчук, М. Кобилінський — виступили з пропозицією безкоштовно 17 квітня 1971 року працювати на зменшеній сировині і дати продукції на 12 тисяч карбованців.

Пропозицію передової бригади підтримав весь колектив комбінату.

Е. ЮРЕВИЧ.

За технікою на Садгирському УВП доглядають старанно і вміло. Кожен трудівник розуміє, що від безперебійної, точної роботи обладнання залежить ритмічність виготовлення продукції, її якість.

На фото: помічник майстра галантерейного цеху Іван ЛОЗНЯК перевіряє налагодку плетільного верстату.

С. МОРДУШЕНКО.

Душа молоді

Люба довго стояла під дверима цеху, вагаючись. Раптом хтось легенько обняв її за плечі:

— Новенька? Заходь, познайомлю тебе з дівчатами.

Дівчина невпевнено поглянула на середніх років жінку, яка по-материнському ласкаво посміхалась до неї. Це була бригадир Параска Повжик.

Робітничий ритм спочатку трохи приголомшив Любу Милейко, та через деякий час дівчина справилася з хвилюванням і спокійно слухала пояснення бригадира. А згодом не могла відвести очей від вправних рук глухих трудівниць. Ніби струмочки, ховалися в тканині рівненькі лінійні нитки, що виходили з-під їх машин.

— Не бійся, — прийшла на допомогу П. Повжик. — Не святі ж горшки ліплять, і ти так працюватимеш, було б бажання.

— Бажання є! — схвилювано відповіла Люба. Вона твердо вирішила оволодіти секретами швейного виробництва. Беруча дівчина — загворили через деякий час про неї в цеху. Та Люба на ці похвали не реагувала. Пильно придивлялася до роботи передовиків, слідувала за кожним рухом, намагаючись перейняти все краще. Зрозуміло, що спочатку довелося перебороти деякі труднощі. Ніяк не могла виконати норму виробітку. І молоді швейниці часто зверталися за порадою до бригадира, яку вважала своєю наставницею.

В. МАРЧУК.

Будівельник Василь Яскевич

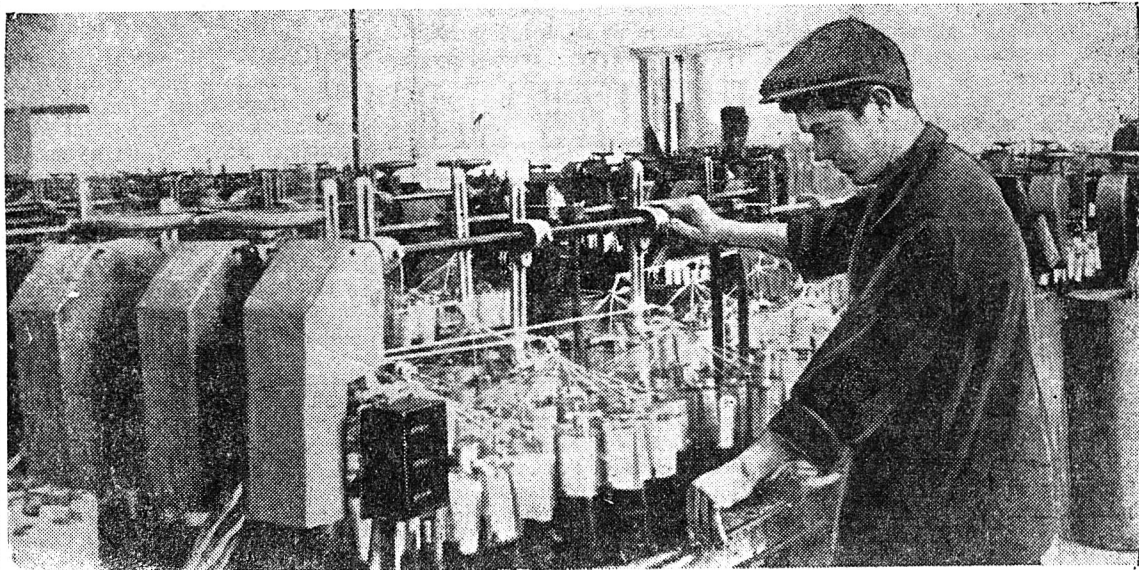
Кожного, хто вперше приїздить до Ялти, вражає її навколишня субтропічна екзотика, вкриті гірською рослинністю круті скелі. Той, хто щороку проводить свою відпустку в курортній столиці південного берега Криму, помічає істотні зміни в обновах чорноморського міста, яке стає все гарнішим від нових будівель сучасного архітектурного стилю. В їх спорудженні є частка праці і члена УТОГ, облицювальника і муляра будівельного управління № 31 «Ялтаспецбуд» — Василя Яскевича.

Він — ударник комуністичної праці, понад десять років трудиться на новобудовах. До нього йдуть за досвідом і він завжди ним охоче ділиться. В. Яскевич опоряджував такі новітні споруди, як автовокзал, кінотеатр «Сатурн» та ряд інших будівель.

Нині В. Яскевич закінчив опорядження Будинку торгівлі.

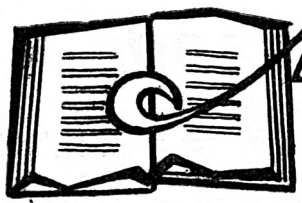
XXIV з'їзд КПРС і XXIV з'їзд КП України В. Яскевич прагне зустріти щонайвищими успіхами у праці.

Текст і фото
Р. СКОВОРОДНИКОВА.

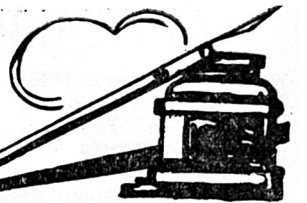

НАШЕ
ЖИТТЯ 3

28 лютого 1971 р.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Одесские боги

Сквозь платанную тень
К морю шумно Одесса бежит,
А из ниши глядит, не мигая,
Аполлон — коренной одессит.
Он привык к суете и движению,
К неотложности дел и забот,
И бесценнейший дар —
Одесситам — друзьям раздает.
Потому (этот вывод уместен),
Ничего необычного нет
В том, что каждый прохожий
То великий, то малый поэт.
Пусть не каждый к печати
Стремится,
Чтобы деньги и славу добыть.
Не беда безнадежно влюбиться,
Лишь бы было кого полюбить!
Мы свой город по-новому строим,
В жизнь другая идет красота,
Но античные наши герои
Как всегда, на привычных местах.
Полной мерою радость и горе
Вместе с нами делили они.
Неоглядное, синее море
Их могучей натуре сродни.
Оставляйтесь же с нами навеки,
Мудрецы олимпийской семьи!
Мир вам, славные древние
Одесситы родные мои.

Ирина ДУЦЕНКО.

Песня о „Бригантине“

Бригантина моя, Бригантина!
Алый парус, стремительный ход...
Пролетай по волне самой синей,
Славь Одессу влюбленным стихом!

Провожают нас верные чайки
И желают удачи в пути,
Утверждают они без утайки:
Бригантины второй не найти!

Мы, конечно, не лезем на ванты,
Но с отвагой лихих моряков
Отправляем на берег шаланды,
Где и рыбы полно, и стихов.

Бригантина моя, Бригантина,
Штормовая подруга морей,
Постирай все морские глубины,
Не бросая нигде якорей.

Мы прохладною дышим морскою,
По волнам мы стремимся вперед,
И, хоть трудно бывает порою,
Нас отвага в просторы зовет.

А. СУХАНОВ.

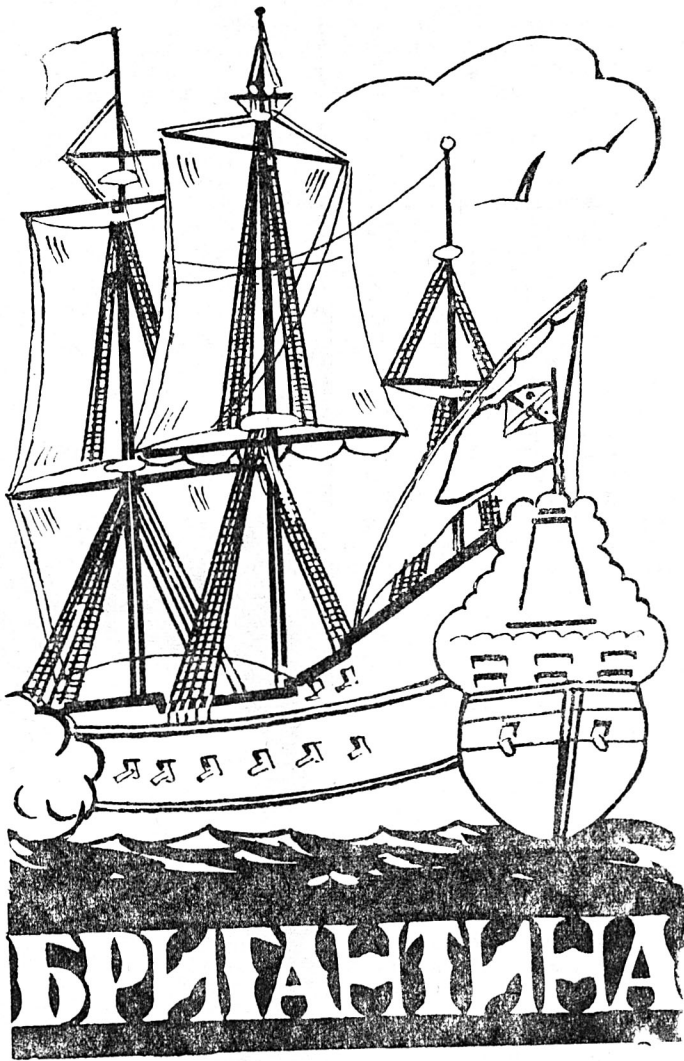
У НАС В ГОСТЯХ ЧЛЕНИ ЛІТЕР АТУРНОГО ГУРТКА ОДЕСЬКОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ «БРИГАНТИНА»

Нашому літературному гуртку «Бригантина» нещодавно виповнилося два роки. Він об'єднує любителів літератури різного віку і професій. Крім корінних одеситів, до його складу входять заочники Донецька і Києва, підтримуємо тісний зв'язок і дружбу з вінницькими поетами М. Нировим і Г. Швець.

Ми випускаємо літературні стінгазети, світлові газети з ліричним і гумористичним нахилом, беремо участь в створенні сценаріїв для любительської кіностудії. Нещодавно виготовили для бібліотеки монтаж «Одеса очима поетів». Найактивніші члени літературного гуртка О. Суханов, О. Ягельницький, Р. Граник, Г. Скляр, І. Данилов та інші.

До літературного гуртка поступило декілька робітниць з учбово-виробничого підприємства № 2. Всі — ударниці комуністичної праці, комсомолки, спортсменки. Вони з задоволенням читають книги, випишують до своїх словників незрозумілі слова з тим, щоб запам'ятати їх значення. Вчаться художній мімічній розповіді. Заняття з ними проводяться окремо. Після кожного з них я розповідаю їм про твори класиків. Приміром, вони слухали поему О. Пушкіна «Кавказський пленник» і я бачила на їх обличчях схвилюваність.

І. ДУЦЕНКО,
керівник літгуртка «Бригантина».

Осень

Прозрачной грустью
сердце радуя,
как сквозь туманный,
теплый сон
с деревьев
падает и падает
осенних листьев
тихий звон.

Иду я бодрая,
счастливая,
и улыбаюсь, как всегда,
несу
сквозь осень
молчаливую
мои весенние
года.

Раиса ГОЛОВЧЕНКО.

Говорить МОЯ ДОНЬКА

— Дідусь — наш загальний тато, а у мене тато — мій особистий.

Бабуся не дозволяє Оксани брати ножі. Оксана каже:

— Бабуся, одвернись і не дивися, бо я хочу взяти ножі.

Тато їде у командировку.

— А над ким він командир? — питає Оксана.

Показали їй зірку, сказали, що вона зветься Венера.

— А як її прізвище? Мама сказала бабусі:

— Я сьогодні бачила на базарі скажену собаку.

— Чому ж ти не купила її мені? — спитала Оксана.

Олег ЯГЕЛЬНИЦЬКИЙ.

Записав В. ЛЮДВИК.

ВИНЯТКОВИЙ ВИПАДОК

ПОХМУРИМ листопадовим ранком я сів у трамвай, а в ньому було також сіро і сумно, як на вулиці. Навіть ще сумніше: все такі на вулиці рухались люди, ходять — а тут всі сиділи і ніби дрімали.

І раптом на зупинці у вагоні з'явилась красуня. З червоними щічками, в червоному пальтечку, а шапочка на ній була така жовта, що в сірому вагоні здавалось, зійшло сонечко.

І зразу всі пасажери замешкали, з'явилися посмішки. Їй дали місце біля вікна. Батько — міцний чоловік у формі залізничника — обережно поставив красуню на сидіння. А на ніжках у неї були такі маленькі блакитні черевички, що дивлячись на них, не можна було не посміхнутись.

Її батько примостився поруч — притримував доньку, щоб вона була не впала.

— Як тебе звуть, крихітко? — запитала її бабуся, яка сиділа поруч.

Дівчинка повернула до неї личко, подивилась уважно-уважно, подумала, а потім сказала: щось таке ніжне, не то «Аля», не то

«Ляля», а, може, й «Валя». Та видно було, що бабуся залишилась задоволеною.

Справді, ця крихітка була просто чудовою. Вона спочатку дивилась у вікно, а потім повернулася до батька. Він тільки цього й чекав. Посміхався до неї, і почав щось розказувати. Вона витягла із рукавички свої маленькі пальчики і стала гладити батька по обличчю, а він аж сіяв від задоволення. А потім знайшла його вуха і стала тягнути до себе. Тягнула зі всіх своїх сил, але йому не було боляче, він тільки сміявся. Сміялися і пасажери.

А потім втомилась вона, прихлинула, позіхнула. Батько побачив це і теж позіхнув — не витримав.

СУХАНОВУ А. А.

Спортсмен, шахматист,
информатор, поэт,
Талант необъятно-бездонный.
Ему шестьдесят исполняется лет,
А он молодой и влюбленный!
Недаром в Одессе сейчас говорят:
Хоть время стремительно мчится,
Суханову вовсе не шестьдесят,
А просто два раза по тридцать!

Проснулся лес

С весенним рассветом проснулся лес.
Его ветерок шаловливый ласкает,
Поднялись сосны до самых небес
И тихо последние сны отряхают.
Мелькнул рыжий хвост на зеленой сосне —
Веселая белка в ветвях
завозилась.
Она шишку старую бросила мне
и в чаще дремучей опять
затаилась.
Таинственно речка лесная блестит,
И удивленно на эту картину
Голубоглазый подснежник
глядит —
Расцвел он сегодня под старой
лещиной.
По веткам распрыгались птички
везде —
Щебечут они, меж собою болтают.
Зеленый, лесной, удивительный
день,
Чудесная, древняя сказка лесная!
В. СИРОТИН.

НА РИВАЛЦІ

(Гумористичне оповідання)

ся на кам'яній косі, що виходила далеко в море. Розмотав свої вудочки і закинув гачки в зелену морську воду. Сиджу і думаю, що буде далі. І уявляю собі, що майже в ту саму мить клінуло! Поплавок застрибав на воді, нечаче його смикав Іхтіандр. Не вірячи своїм очам, я вийняв з води райдужну скумбрію грамів на двісті. Знову закинув вудочку. Тільки хотів дістати цигарку, знову затанцював поплавок. Витягнув — знову скумбрія. Думаю, невже її тут цілий косяк! Чи, може, я вже такий талановитий рибалка? Не дарма, видно, рибальські історії слухав. Вони мені стали в пригоді. Не минуло й години, як риби у мене був уже повен кошик. Схопився я за голову. Думаю, як же я її донесу додому: і до автобуса кілометрів п'ять буде. Зібрався, вудочки змотав. Ось, думаю, буде що то-

брав той рибалка руками повен човен. Сам я риби майже не ловив, а їздив з товаришами на рибалку тільки заради того, щоб поїсти юшки та послухати різних історій. Проте, довго не витерпів і сам вирішив порибалити. Купив декілька вудочок, набив свій рюкзак всілякою їжею і необхідним знаряддям та й подався погостити ранком в облюбоване місце. Човна в мене не було і я розмістив-

варішам розповідати. Напевне, не повірять, адже я новачок. І вас теж, мабуть, сумнів бере? А даремно, можете в моєй дружині запитати, бо коли я прокинувся, то відразу ж розповів їй цей дивний сон.

Олег ЯГЕЛЬНИЦЬКИЙ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 312—5238. 71 р.